

ДЕРЖАВНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
“УКРАЇНСЬКА АКАДЕМІЯ БАНКІВСЬКОЇ СПРАВИ
НАЦІОНАЛЬНОГО БАНКУ УКРАЇНИ”
ІНСТИТУТ ФІЛОСОФІЇ ІМЕНІ Г. С. СКОВОРОДИ
НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ НАУК

СВІТОГЛЯД – ФІЛОСОФІЯ – РЕЛІГІЯ

Збірник наукових праць

Заснований у 2011 р.

Випуск 7

За заг. редакцією д-ра філос. наук, проф. І. П. Мозгового

СУМИ
ДВНЗ “УАБС НБУ”
2014

8. Lakoff G., Johnson M. *Metaphors We Live By*/ G. Lakoff, M. Johnson. – Chicago : University of Chicago Press, 1980. – 374p.
  9. Lakoff G., Kövecses Z. The cognitive model of anger inherent in American English // D. Holland and N. Quinn (eds.) *Cultural Models in Language and Thought*. – Cambridge : Cambridge University Press, 1987. – P. 195–221.
  10. Merriam – Webster’s Advanced Learner’s English Dictionary [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.learnersdictionary.com
  11. Oxford Advanced American Dictionary [Електронний ресурс]. – Режим доступу : oaadonline.oxfordlearnersdictionaries.com/
  12. Quinn N. Convergent evidence for a cultural model of American marriage // D. Holland and N. Quinn (eds.) *Cultural Models in Language and Thought*. – Cambridge : Cambridge University Press, 1987. – P. 173–192.
  13. Quinn N. The cultural basis of metaphor // J. Fernandez (ed.) *Beyond Metaphor : The Theory of Tropes in Anthropology*. – Stanford, CF : Stanford University Press, 1991. – P. 56–93.
- Отримано 01.10.2014

Анотація

Бокун Ірина. Чи можуть культурні моделі абстрактних концептів бути буквральними?

Стаття описує взаємовідносини між когнітивними метафорами та культурними моделями. В ній доводиться, що культурні моделі абстрактних концептів не можуть бути буквральними. Автор також доводить, що в реальному дискурсі цільові домени можуть відбирати метафори, які не є частиною конвенціонального застосування джерела до цілі. Відбір метафор є лімітованим, тому що метафори виходять з джерела, яке вже є складовою цілі.

Ключові слова: *культурна модель, концептуальна метафора, цільовий домен, вихідний домен, концепт.*

УДК 331.556(477)

Алла ЗЯКУН, Юлія ЗЯКУН

“УКРАЇНСЬКЕ ОБЛИЧЧЯ” СУЧАСНИХ МІГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ: ПРАВОВИЙ І СТАТИСТИЧНИЙ АНАЛІЗ

У статті розглянуто статистичні показники трудової міграції українського населення за останній рік. Виокремлено популярні серед українців сучасні центри тяжіння робочої сили та проаналізовано правове регулювання міграційних процесів в Україні.

Ключові слова: *трудова міграція, міграційний процес, міграція.*

Постановка проблеми. З часу, як Україна здобула незалежність, у країні значно активізувалися міграційні процеси. Проявляються вони в основному у формі міжнародного руху робочої сили. За останні 20 років

на світовому ринку праці Україна стала переважно експортером робочої сили. Тому міграційні рухи як внутрішні так і зовнішні є актуальною проблемою українського сьогодення, яка потребує впровадження економічних, соціальних та правових заходів щодо її регулювання.

Аналіз актуальних досліджень. На сьогодні міграційні процеси є багатоаспектною проблемою для розгляду як закордонних, так і вітчизняних науковців. У цій науковій тематиці вже виокремлені теоретичні положення, досліджені соціально-економічні та політико-правові аспекти міграції як явища. Щодо проблеми міграційних процесів в Україні, то серед вітчизняних дослідників можна згадати Ш. Рамазанова [13], В. Степаненко [16], Г. Удовенко [17], О. Хомра [19], Л. Чайка-Петегирич [20], І. Куревіна [11], Р. Стаканова [15] та інших, які займалися даною проблематикою. Окрім теоретичних досліджень, у рамках даної теми здійснюються й практичні розвідки. Так, питанням трудової міграції займаються безпосередньо спеціалізовані організації, які фіксують масштаби міграційних потоків до різних країн світу, це – Департамент з економічних і соціальних питань Організації Об'єднаних Націй (Нью-Йорк, США) [23] та Інститут міграційної політики (Вашингтон, США) [22]. В Україні цим займається державна служба статистики [1].

Метою статті є аналіз статистичних показників міграції в Україні за останній рік та огляд законодавчо-правової бази як регулюючого фактору міграції в Україні.

Виклад основного матеріалу. Трудова міграція в сучасному світі є своєрідним каталізатором глобалізаційних процесів, бо має причинно-наслідковий зв'язок. Але українська трудова міграція пов'язана не лише зі світовими тенденціями, а й має особливі мотивації. До переселення українських громадян на нові місця проживання та працевлаштування мотивують кризові економічні та політичні чинники всередині нашої держави. Зважаючи на постійне збільшення масштабів міграції, спробуймо з'ясувати найважливіші причини, через які наші співвітчизники покидають Батьківщину. На думку більшості науковців, соціологів і психологів, основними внутрішніми факторами є затяжна соціально-економічна криза в Україні, що позначилася на спаді виробництва. Звідси незабезпеченість робочими місцями та низька заробітна плата, а також відсутність можливостей для розвитку і самореалізації. Економічний спад позначився на демографічній кризі та старінні нації, а загострення політичних ситуацій посилює корупція. Зовнішніми чинниками, що прискорюють міграцію українців, є збільшення диспропорцій економічного розвитку країн і регіонів, процеси інтеграції та глобалізації світової економіки, міграційна політика урядів

країн, призначення та безвізовий режим поїздок у країнах ЄС. Усе це позначається на різниці якості життя в іноземних країнах, порівняно з Україною [12].

За даними Державної служби статистики України, 325 911 тисяч українців змінили місце проживання або роботи в межах нашої країни [1]. Про це говорять статистичні дані про міграційний рух населення у січні – серпні 2014 році [1].

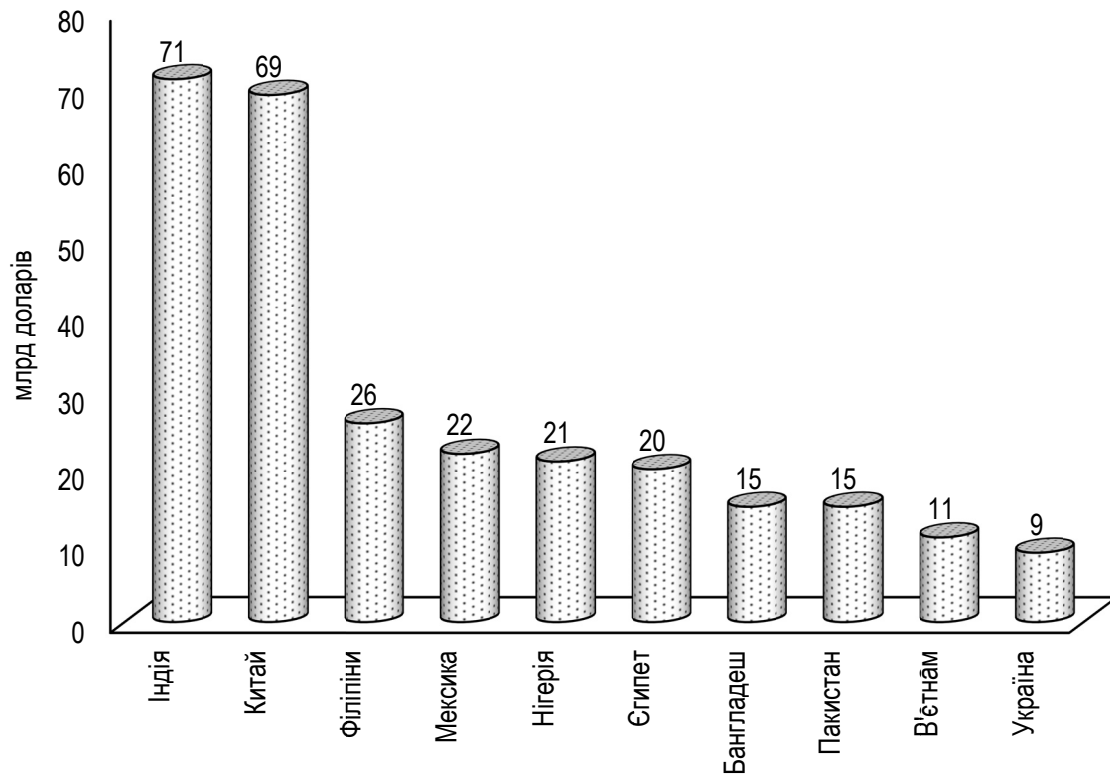
Країна, регіон	Кількість прибулих	Кількість вибулих	Міграційний приріст
Україна	325 911	312 439	13 472
Вінницька	16 307	15 226	1 081
Волинська	9 402	7 727	1 675
Дніпропетровська	22 408	23 051	-643
Донецька	21 176	23 832	-2 656
Житомирська	11 483	10 425	1 058
Закарпатська	4 187	4 124	63
Запорізька	11 662	12 189	-527
Івано – Франківська	9 179	7 938	1 241
Київська	21 973	13 275	8 698
Кіровоградська	9 089	8 769	320
Луганська	9 315	9 770	-455
Львівська	15 244	16 218	-974
Миколаївська	9 424	8 345	1 079
Одеська	18 829	17 734	1 095
Полтавська	14 039	12 506	1 533
Рівненська	10 961	10 459	502
Сумська	9 842	9 892	-50
Тернопільська	7 913	7 649	264
Харківська	23 877	23 785	92
Херсонська	8 323	8 506	-183
Хмельницька	12 964	11 727	1 237
Черкаська	11 309	9 830	1 479
Чернівецька	5 975	5 848	127
Чернігівська	8 674	7 628	1 046
м. Київ	22 356	25 986	-3 630

Найбільший потік населення був спрямований до Києва, Львівської, Дніпропетровської, Харківської, Одеської та Київської областей. Найменший – Чернівецька, Чернігівська та Тернопільська області [1]. Також, через проведення бойових дій на території Донецької та Луганської областей, багато людей покинули своє постійне місце проживання.

З кожним роком все більше поширюється тенденція до еміграції з України в різні куточки світу. Станом на січень – серпень 2014 року з України виїхало 5,5 млн. осіб [22]. Привабливими країнами для емігрантів з України є Росія, США та Казахстан, про що говорять наведені статистичні дані [22].

№	Країна	Кількість емігрантів, тис. чол
1	Росія	2 939 000
2	США	377 000
3	Казахстан	245 000
4	Німеччина	234 000
5	Білорусь	227 000
6	Польща	221 000
7	Італія	213 000
8	Узбекистан	190 000
9	Ізраїль	137 000
10	Чеська Республіка	127 000
11	Іспанія	83 000
12	Канада	69 000
13	Португалія	48 000
14	Азербайджан	42 000
15	Латвія	36 000

За даними Інституту міграційної політики, Україна посідає 13 місце у світі як країна – приймач робочої сили та 7 місце – як країна – експортер [22]. Крім цього, за даними Світового банку, українці є рекорсменами у грошових переказах серед мігрантів країн Європи і Середньої Азії у першому півріччі 2014 року. За рейтингом країн – отримувачів грошових переказів від мігрантів, Україна займає 10 місце, а її громадяни переказали близько 9,3 млн. доларів до нашої держави [21].

Взагалі, міграційні процеси мають обернений вплив. Розглянемо детальніше наслідки міграційних процесів для України, розділивши їх на економічні, соціальні та демографічні.

До економічних, а саме позитивних наслідків можна віднести:

- зниження рівня безробіття на внутрішньому ринку;
- надходження в Україну додаткової іноземної валюти від грошових переказів емігрантів;
- підвищення рівня кваліфікації населення, освоєння нових технологій;
- інтеграція України до міжнародного ринку праці.

До економічних негативних відносяться:

- “відтік умів”;
- несплата податків та приховування доходів;
- збільшення нелегальної міграції в країні.

До соціальних наслідків слід віднести:

- з родин від’їжджають родичі, батьки або діти;
- набуття чужих звичаїв та менталітету;
- “італійський синдром” – стан коли людина повертається на Батьківщину, але не може знову адаптуватися [8];
- погіршення здоров’я емігрантів після некваліфікованої роботи за кордоном;
- сексуальна експлуатація жінок за кордоном.

Основними демографічними наслідками є:

- депопуляція населення та збільшення кількості розлучень [14].

Як же змінити ситуацію, адже з точки зору правового регулювання міграційної політики в Україні начебто зроблено все можливе. На початку 90-х років, під час становлення незалежності, Декларацією про державний суверенітет, прийнятою Верховною Радою України 16 липня 1990 року, вже було проголошено, що Україна регулює імміграційні потоки в країні. А Конституція України від 28 червня 1996 року визначила основи міграційної політики України. Згідно зі ст. 26, іноземці та особи без громадянства, що перебувають в Україні на законних підставах, користуються тими самими правами й свободами, а також несуть такі самі обов'язки, як і громадяни України. А стаття 33 наголошує, що кожному, хто на законних підставах перебуває на території України, гарантується свобода пересування, вільний вибір місця проживання, право вільно залишити територію України та в будь-який час повернутися в Україну, за винятком обмежень, які встановлюються законом [9].

На сьогодні основними документами, що визначають та регулюють міграційні питання в Україні, є Закон України “Про імміграцію” від 07.06.2001 №2491–III зі змінами від 16.10.2012, що визначає умови та порядок імміграції в Україну іноземців та осіб без громадянства [3]. Закон України “Про громадянство України” від 8 жовтня 1991 року, що визначає принципи законодавства України про громадянство України, визначає коло осіб, які є громадянами України, підстави та умови набуття та припинення громадянства України та повноваження державних органів, які беруть участь у вирішенні питань громадянства [2]. Закон України “Про порядок виїзду з України й в'їзду в Україну громадян України”, прийнятий 21 січня 1994 року, що регулює порядок здійснення права громадян України на виїзд з України й в'їзд в Україну, порядок оформлення документів для зарубіжних поїздок, і визначає випадки тимчасового обмеження права громадян на виїзд України [4]. Закон України “Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства” від 4 лютого 1994 року, що визначає правовий статус, закріплює основні права, свободи та обов'язки іноземців та осіб без громадянства, які проживають або тимчасово перебувають в Україні, і визначає порядок вирішення питань, пов'язаних з їх в'їздом та виїздом з України [6]. Закон України “Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні” від 11 грудня 2003 року, що регулює відносини, пов'язані зі свободою пересування та вільним вибором місця проживання в Україні [7]. Закон України “Про правовий статус закордонних українців” від 4 березня 2004 року, який визначає умови та порядок надання особі статусу закордонного українця та підстави припинення статусу закордонного українця [5].

Окрім вказаних законів, міграційна політика України регулюється указами та розпорядженнями Президента України та Кабінету Міністрів України. Так, 30 травня 2011 року Указом Президента України була схвалена Концепція державної міграційної політики України, яка визначає напрями, стратегічні завдання державної міграційної політики України, принципи й пріоритети діяльності державних органів у сфері міграції. Згідно з цією концепцією, стратегічними напрямками реалізації державної міграційної політики є:

- 1) удосконалення законодавства щодо внутрішньої та зовнішньої трудової міграції громадян України, в'їзду іноземців та осіб без громадянства в Україну, а також у сфері боротьби з нелегальною міграцією;
- 2) запровадження на законодавчому рівні механізму додаткового та тимчасового захисту іноземців та осіб без громадянства;
- 3) визначення квот імміграцій в Україну з урахуванням ситуації, що склалася на ринку праці;
- 4) активізація зовнішньої діяльності держави з метою укладення міжнародних договорів, пов'язаних з урегулюванням питань повернення й захисту прав осіб, депортованих за національною ознакою, та їх нащадків, розроблення й впровадження ефективного механізму виконання таких договорів [18].

Особливу увагу у питанні регулювання міграції в Україні привертає Концепція демографічного розвитку України на 2005–2015 роки, прийнята Кабінетом Міністрів України в жовтні 2004 року, яка містить підрозділ “Міграційні процеси”. Згідно з положеннями цієї концепції, головними завданнями є:

- 1) зменшення масштабів зовнішньої, зокрема, трудової, міграції українських громадян, подолання її негативних наслідків та недопущення їх у майбутньому;
- 2) економічне регулювання внутрішніх міграційних потоків [10].

Отже, регулювання міграційних процесів в Україні здійснюється на всіх рівнях державної влади. Відповідно до своїх конституційних повноважень, Президент України бере участь у формуванні та реалізації державної міграційної політики. На базі Кабінету Міністрів України функціонують: Комісія у справах біженців при Кабінеті Міністрів України, Міжвідомча комісія з питань міграції, Рада з питань трудової міграції громадян України при Кабінеті Міністрів України, Міжвідомча координаційна рада з питань співробітництва з українською діаспорою. А у структурі Верховної Ради України діють комітети, які здійснюють регулювання міграційних процесів: Комітет Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин,

Комітет Верховної Ради України у закордонних справах. Також регулюванням міграційних процесів займаються такі органи виконавчої влади, як Міністерство внутрішніх справ України, Міністерство закордонних справ України, Міністерство соціальної політики України, Державний комітет України в справах національностей та релігій.

Висновки. Як бачимо, регулюючо-контролюючі важелі міграційної ситуації в Україні детально декларуються, але на покращення ситуації не впливають. Погоджуючись з аналітиками, науковцями, економістами та політиками, найоптимальнішими шляхами покращення міграційних процесів в Україні є оновлення політичної системи, модернізація економіки країни із залученням висококваліфікованих робітників і покращенням внутрішніх соціальних умов життя. А ще, дотримання нормативних документів і законів може стати запорукою стримання міграційних потоків з України і повернення українців на Батьківщину. Бо, попри невтішні прогнози соціологів щодо повернення наших громадян до країни-донора, діаспорні громади закордоном не втрачають зв'язку з Україною. Об'єднані Українською Всесвітньою Координаційною Радою, вони налагоджують співпрацю між українцями по всьому світу. Отож, трудова еміграція як явище сучасного світу має позивні та негативні наслідки як для країн-донорів, так і країн-реципієнтів. Тому чи не основним завданням українців на сьогодні є вмиле використання глобалізації задля ефективного функціонування економіки та процвітання суспільного розвитку України.

Література

1. Державна служба статистики України. Офіційний веб-сайт. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ukrstat.gov.ua>
2. Закон України “Про громадянство України” // Відомості Верховної Ради. – 2001. – № 13.
3. Закон України “Про імміграцію” // Відомості Верховної Ради. – 2001. – № 2491.
4. Закон України “Про порядок виїзду з України й в'їзду в Україну громадян України” // Відомості Верховної Ради. – 1994. – № 3857.
5. Закон України “Про правовий статус закордонних українців” // Відомості Верховної Ради. – 2004. – № 1582 – IV.
6. Закон України “Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства” // Відомості Верховної Ради. – 1994. – № 3929 – XII.
7. Закон України “Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні” // Відомості Верховної Ради. – 2003. – № 15.
8. Італійський синдром і проблеми трудової міграції [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.science-community.org/node/1314>
9. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30.
10. Концепція демографічного розвитку України на 2005–2015/ Кабінет Міністрів України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/879-2006-п>

11. Куревіна І. О. Конкуренентноспроможність людського капіталу України в умовах міжнародної трудової міграції : автореф. дис. ... канд. екон. наук : 08.00.02 / І. О. Куревіна ; Нац. акад. наук. України, Ін-т світ. економіки і міжнародних відносин. – К., 2008. – 20 с.
12. Населення України. Трудова еміграція в Україні. – К. : Ін-т демографії та соціальних досліджень ім. М. В. Птухи НАН України, 2010. – 233 с.
13. Рамазанов Ш. Міграційні процеси в Україні на рубежі ХХ – ХХІ століть / Ш. Рамазанов // Університет. – 2007. – 5. – С. 40–46.
14. Савка О. І. Трудова міграція України: позитивні та негативні наслідки / О. І. Савка // Буковинська державно фінансова академія [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.rusnauka.com/14_NPRT_2010/Economics/66698.doc.htm
15. Стаканов Р. Д. Вплив трудової еміграції на макроекономічний розвиток України : автореф. дис. ... канд. екон. наук : 08.00.02 / Р. Д. Стаканов ; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. – К., 2010. – 20 с.
16. Степаненко В. Нормативно-правове забезпечення боротьби з нелегальною міграцією в Україні / В. Степаненко // Право України – 2006. – № 7. – С. 55–59.
17. Удовенко Г. Міграційні процеси. Нові виклики для України / Г. Удовенко // Голос України. – 2004. – № 213. – С. 3.
18. Указ Президента України “Про концепцію державної міграційної політики України” [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/622/2011>
19. Хомра О. У. Мігранти України в соціально-економічному вимірі / О. У. Хомра // Стратегічна панорама. – 2005. – № 3. – С. 171–179.
20. Чайка-Петегірич Л. Б. Розвиток міжнародної міграції трудових ресурсів в Україні : автореф. дис. ... канд. екон. наук : 08.00.02 / Л. Б. Чайка-Петегірич; Київський національний ун-т ім. Т. Шевченка. – К., 2008. – 22с.
21. Migration and Remittance Flows: Recent Trends and Outlook, 2013–2016 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://siteresources.worldbank.org/INTPROSPECTS/Resources/334934-1288990760745/MigrationandDevelopmentBrief21.pdf>
22. Migration policy institute [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.migrationinformation.org/programs/data-hub/maps-immigrants-and-emigrants-around-world>
23. United Nations Department of Economic and Social Affairs [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.un.org/en/development/desa/index.html>
Отримано 01.10.2014

Summary

Zyakun Alla, Zyakun Julia. The “Ukrainian face” of modern migration processes: legal and statistical analysis.

Labour migration in the modern world is a catalyst for the globalization process, because between it there is cause and effect relationship. Ukrainian labor migration is associated not only with global trends, but also has its own features. Ukrainian citizens are motivated by economic crisis and political factors within our state to relocate to new places of residence and employment. Therefore, the article discusses the statistics of labor migration in Ukraine during the last year. Popular centers of gravity of workforce, which prefer Ukrainians, were signed. Also it was analyzed the regulation of migration processes in Ukraine.

Keywords: labor migration, migration policy, migration.